

Vào thu

Trăng tháng mười

Phan Nhật Tân

Sao hè chưa hết đã sang thu ?
Trưa nắng còn hanh chiều đã mù
Đêm sương thoáng lạnh trăng vừa mọc
Bầu trời lấp lánh ánh sao thưa

Cây cỏ trầm ngâm gió thoảng hương
Lá cành phơ phất với trăng vương
Mùi hoa dạ lý nghe nồng quá
Tiếng dế râm ran ở cuối vườn

Ánh đèn giăng mắc khắp chân đồi
Nỗi nhớ trào dâng với gió khơi
Người ngồi với bóng đêm trùm lấp
Một cánh sao băng dạt cuối trời

Chả hiểu vì sao lòng ngẩn ngơ
Nghe như ai hát giọng mơ hồ
Tiếng đàn ai khẽ ngân từng tiếng
Nỗi niềm như đã đọng thành thơ

Không dừng mà lại nhớ ngày qua
Một góc quê hương nắng đã nhòa
Cái lạnh về đêm như tỏa rộng
Chút lòng hiu quạnh cũng lan xa

Trăng tháng mười

Cửa ô trên mái trăng vừa nhú
Sáng tỏa đầy sân những ánh vàng
Trời êm mây lắng màu sương bạc

Trong lòng như có tiếng ngân vang

*Lặng lẽ vườn cây như vẫn đợi
Vàng trắng rót nhạc xuống bên hè
Tiếng côn trùng hoạ chùng xa lắm
Gió thoảng đầu hiên nổi sắt se*

*Những mùa trăng cũ như về lại
Cùng với thanh xuân nõn miêng cười
Bao nhiêu kỷ niệm theo ngày tháng
Bỗng đầy trong nỗi nhớ chưa vơi*

*Những bóng hình xưa xa khuất lắm
Lại cứ theo nhau bước trở về
Trong ánh trăng vàng thêm rục rờ
Từng mảnh đời trong cuộc cách chia*

*Tháng mười trở gió trời hơi lạnh
Chả trách người ta lại nhớ nhau
Nhắc đến quê xưa làm cái có
Để cho đỡ thẹn tóc phai màu*

*Ô hay trăng sáng như soi tỏ
Tận đáy lòng ta những ẩn tình
Đâu có dễ gì quên quá khứ
Trong dòng ngăn ngủi kiếp ba sinh*